

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **ENVA s. r. o.**, se sídlem Školní 535, Křenovice, zastoupená Mgr. Sandrou Podskalskou, advokátkou se sídlem Údolní 33, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2015, č. j. 62 A 109/2013 – 232,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2015, č. j. 62 A 109/2013 – 232, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2015, č. j. 62 A 109/2013 – 232 byla zamítnuta žaloba podaná nejvyšším státním zástupcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „účastník řízení“) ze dne 21. 12. 2010, č. j. 13668-9/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017903 na předmět podnikání výroba elektřiny ve fotovoltaické elektrárně „FVE Křenovice“. V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval aktivní legitimací stěžovatele a dospěl k závěru, že je aktivně legitimován k podání žaloby, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů. Závěr o důvodnosti podané žaloby by měl být podle krajského soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění účastníka řízení, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro udělení licence. Napadené správní rozhodnutí by mělo být zrušeno až v případě takových zjištění, která např. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám realizovat. Důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí mohou být také jiná obdobně významná zjištění indikující důvodné pochybnosti, že toto rozhodnutí nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že jejich splnění je zamlženo natolik významně, že učiněná zjištění nemohou opravňovat krajský soud k závěru,

že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost vydaného rozhodnutí. Krajský soud poukázal na to, že podstatou uplatňování veřejné moci musí být kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 7 As 21/2010 a ze dne 22. 7. 2011, sp. zn. 7 As 26/2011 a náleží Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003. sp. zn. IV. ÚS 150/01.

Dále se krajský soud zabýval žalobní námitkou týkající se pravosti revizní zprávy vyhotovené J. K., která byla poprvé uplatněna ve stěžovatelových podáních doručených krajskému soudu dne 14. 1. 2015 a 13. 2. 2015 a poté u jednání dne 23. 4. 2015. Tato námitka se podle krajského soudu zcela míjí s uplatněnými žalobními body. Stěžovatel totiž v žalobě žádné tvrzení ve vztahu k pravosti revizní zprávy neuvedl, a to ani v nejobecnějších rysech. Ve vztahu k revizní zprávě v žalobě namítal pouze to, že postrádá údaje o provedeném měření a zahrnuje jen hodnocení výsledků měření, že nehodnotí veškeré instalace energetického zařízení, neboť se nevztahuje k instalacím VN a že je v ní zmiňováno, že venkovní prostory představují prostředí zvláště nebezpečné, k čemuž osoba zúčastněná na řízení nepředložila stanovisko Technické inspekce České republiky. Přestože stěžovatel měl podezření ohledně pravosti revizní zprávy zřejmě až v průběhu roku 2014 a toto by nemělo zůstat nepovšimnuto, žádné závěry ohledně nich nemůže krajský soud učinit, pokud nebyly důvodem pro podání žaloby ve veřejném zájmu a nebyly ve lhůtě pro její podání ani okrajově zmíněny. Tyto stěžovatelem dodatečně zjištěné pochybnosti by se měly promítnout v dalším jeho postupu mimo řízení o žalobě. V případě žaloby podávané podle ust. § 65 s. ř. s. se uplatní pravidla podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) a odst. 2 a § 75 odst. 2 s. ř. s., která vyjadřují zásadu dispoziční a koncentrační, jež mají zabránit žalobci, aby měnil skutkovou a právní argumentaci. V případě žaloby podávané podle ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. pak tyto zásady míří především k dodržení právní jistoty ostatních osob. Napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 21. 12. 2010 a lhůta pro podání žaloby, příp. pro její rozšíření o další žalobní body uplynula, s ohledem na ust. § 72 odst. 2 s. ř. s., dne 21. 12. 2013. Jestliže tedy otázka pravosti revizní zprávy nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů, krajský soud se námitkou směřující proti její pravosti nemohl pro její opožděnost zabývat. Tvrdil-li stěžovatel, že otázku pravosti revizní zprávy lze podřadit pod žalobní bod týkající se absence měření v revizní zprávě, krajský soud tento názor nesdílel, protože jde o dvě zcela samostatné otázky se zcela odlišnou skutkovou i právní argumentací.

K jednotlivým žalobním bodům krajský soud poukázal na to, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, ve kterém zdůraznil, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti.

Stěžovatel v žalobě tvrdil, že v řízení o udělení licence mělo být doloženo stanovisko Technické inspekce České republiky, a pokud tomu tak nebylo, nebyly splněny technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti a licence neměla být udělena.

Podle krajského soudu z ust. § 5 odst. 3, § 7 odst. 4 písm. d) zákona č. 458/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) a § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. vyplývá, že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu, a s tím související doložení všech závazných stanovisek, není předmětem licenčního řízení. Z citovaných ustanovení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by žadatel o licenci měl nutně dokládat stanovisko Technické inspekce České republiky. Splnění technických předpokladů je povinen doložit rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce. V rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci

pokračování

sp. zn. 8 As 18/2008 Nejvyšší správní soud vyložil podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence tak, že toto rozhodnutí nezakládá právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále ho provozovat. Aniž by krajský soud musel provádět dokazování vyjádřením Technické inspekce České republiky, jak navrhoval stěžovatel, dospěl k závěru, že účastníku řízení nebylo prokázáno splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti. V této otázce tedy posoudil krajský soud žalobu jako nedůvodnou.

Dále se krajský soud zabýval žalobním tvrzením, že revizní zpráva postrádá údaje o provedeném měření a zahrnuje pouze hodnocení jeho výsledků a že z ní nelze zjistit, jak revizní technik dospěl ke svému závěru. V této souvislosti stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 1982, sp. zn. 1 Tz 13/82 a ze dne 1. 11. 1972, sp. zn. 11 To 36/72. Podle krajského soudu jsou její náležitosti uvedeny v příloze 2 bod 6 vyhlášky č. 73/2010 Sb. a i když se jedná o výčet demonstrativní, ze žádného právního předpisu neplyne povinnost uvést do revizní zprávy jiné náležitosti. Neuvedení údajů o měření tak není nedostatkem, který by měl za následek nesplnění technických předpokladů pro udělení licence. Nebylo proto třeba dokazovat ani „obvyklým postupem“ revizních techniků, ani normami, podle nichž tito technici postupují. Odkazoval-li stěžovatel na citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu, nelze přehlédnout, že ani jedno z nich se nevyjadřuje k náležitostem revizní zprávy elektrických technických zařízení a obě se týkají obsahové stránky revizních zpráv pro jejich použití jako důkazu pro trestní řízení. Takže ve vztahu k dané věci jde podle krajského soudu o zcela lichou argumentaci.

Dále stěžovatel tvrdil, že revizní zpráva nehodnotí veškeré instalace energetického zařízení, neboť se vztahuje pouze k instalacím NN a nikoli VN, a že tedy účastník řízení nemohl dovodit, že osoba zúčastněná na řízení doložila splnění technických předpokladů k zajištění licencované činnosti. Ani v této otázce nedal krajský soud stěžovateli za pravdu, neboť požadavek na revizi elektrické instalace VN části systému ze žádného právního předpisu neplyne. Navíc nejde ani o požadavek rozumně dovoditelný. Smyslem doložení splnění technických předpokladů pro udělení licence je, že žadatel disponuje konkrétním energetickým zařízením, které lze bezpečně a spolehlivě využívat. Výrobnou elektřiny je podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) bod 20 energetického zákona energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu zahrnující všechna nezbytná zařízení. Ve vztahu k výrobě elektřiny se pro účely licenčního řízení předkládá revizní zpráva podle ust. § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. VN částí, tedy přípojkou do stanice vysokého napětí, je přitom podle ust. § 2 odst. 2 písm. a) bod 3 energetického zákona zařízení, které začíná odbočením od spínacích prvků nebo přípojnic v elektrické stanici a mimo ni odbočením od vedení přenosové nebo distribuční soustavy a je určeno k připojení odběrného elektrického zařízení. Tato přípojka tedy není zařízením využívaným k výrobě elektřiny, a ani jeho součástí. Je totiž vymezována samostatně a od zařízení k výrobě elektřiny odlišně. Doložila-li osoba zúčastněná na řízení revizní zprávu k NN části fotovoltaické elektrárny, nebylo důvodu trvat na doložení obdobné revize pro přípojku k VN části. Je přitom nerozhodné, že kolaudační souhlas Městského úřadu ve Slavkově u Brna ze dne 6. 12. 2010, č. j. SÚ/20326-10/5593-2010/Sv vymezoval fotovoltaickou elektrárnu tak, že její součástí je i přípojka VN a trafostanice. Požadavky na doložení listin podle energetického zákona nemohou být bez výslovné zákonné, nebo aspoň podzákonné, opory směřovány s požadavky na doložení listin ke kolaudačnímu souhlasu. Proto nebylo třeba dokazovat ani okolnostmi údajného doručení druhé a třetí zprávy o výchozí revizi (ze dne 1. 12. 2010 a 7. 12. 2010) účastníku řízení, ani jejich obsahem.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V úvodu kasační stížnosti zdůraznil, že podnikání v energetice patří mezi případy, kdy energetický zákon výslovně váže provozování činnosti na autoritativní souhlas státu, který může být vydán jen za předpokladu striktního splnění

stanovených podmínek. Licence v energetice není pouhým živnostenským oprávněním bez vazby na hmotný substrát činnosti. Jinak by ust. § 5 odst. 3 energetického zákona nemělo smysl. Licence je sice povolením k podnikání a nikoli k provozu, ale jeho předpokladem je doložení existence bezpečného a provozuschopného energetického zařízení. Získání licence do konce roku 2010 mělo pro žadatele zásadní význam, neboť to mělo vliv na výši čerpané podpory. Krajský soud v napadeném rozsudku vycházel ze základní úvahy, že závěr o důvodnosti žaloby podané podle ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. by měl být založen na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna nebo vyvrácena zjištění účastníka řízení, jež byla základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Závěry, k nimž dospěl krajský soud nejsou podle stěžovatele správné, a proto rozsudek napadá z důvodu nezákonnosti spočívající na nesprávném posouzení právní otázky. Požadavek krajského soudu na doložení důkazů z jiných řízení není důvodný, pokud lze již na základě listin obsažených ve správním spisu dospět k závěru, že skutková stránka věci nebyla zjištěna dostatečně ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zásad legality, přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů, neboť správní orgán, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, má ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 správního řádu. S uvedeným koresponduje i úprava v ust. § 76 odst. 1 s. ř. s., která umožňuje v nejzávažnějších případech vad správního řízení, tj. včetně vad ve vztahu ke zjištění skutkového stavu, rozhodnout o žalobě i bez jednání. Vztáhnuto na předmětnou věc, v žalobě bylo mimo jiné tvrzeno, že revizní zpráva předložená v licenčním řízení nedovoluje posoudit, že v ní učiněné závěry odpovídají provedeným měřením, proto ji nelze ve smyslu ust. § 50 odst. 4 správního řádu řádně hodnotit. Tudíž nemůže být důkazním prostředkem způsobilým řádně objasnit skutkový stav. Podle stěžovatele tedy nebyl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Bez ohledu na výše uvedené a bez ohledu na nesprávný názor krajského soudu stěžovatel zdůraznil, že v řízení o žalobě navrhl listinné důkazy, které krajský soud zamítl. Za nesprávný označil stěžovatel závěr krajského soudu, že napadené rozhodnutí by mohl zrušit jen tehdy, pokud by jej zjištění nemohla opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele ve správnost rozhodnutí o udělení licence. Protože žaloba podle ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. je podávána v závažném veřejném zájmu, může se dotknout i dobré víry jednotlivce v zájmu dobré víry všech, kteří mohou být nerespektováním zákonných postupů orgánu veřejné moci ohroženi nebo poškozeni. Dobrá víra jednotlivce nesmí být silnější než dobré víry všech, kdo tím mohou být přímo nebo nepřímo poškozeni nebo na dlouhou dobu poškozováni. V konkrétním případě nelze chápat dobrou víru osoby zúčastněné na řízení tak dalece, že by vyhovovala i případům, kdy by předložila neúplné nebo nepravdivé podklady s výslovným návrhem, aby na jejich základě byla licence udělena.

Nesprávně odůvodnil-li krajský soud námitkám, že revizní zpráva J. K. předložená v licenčním řízení neobstojí, neboť postrádá údaje o provedeném měření a nehodnotí veškeré elektrické instalace energetického zařízení, jedná se podle stěžovatele o nesprávný závěr. Jestliže se krajský soud odmítl otázkou pravosti zprávy o revizi zabývat s odůvodněním, že tato otázka nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů, založil v tomto ohledu své rozhodnutí na nesprávném posouzení právní otázky a současně zatížil řízení před soudem vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Na jednu stranu sice uznal, že revizní zpráva byla předmětem žalobního bodu, ale jen pokud jde o otázku, že postrádá údaje o provedeném měření a nehodnotí veškeré instalace energetického zařízení, ale na druhou stranu se otázkou jejího padělání odmítl zabývat, ačkoli v žalobním bodu bylo výslovně namítáno, že předložená revizní zpráva nemůže být důkazním prostředkem způsobilým řádně objasnit skutkový stav, neboť nedovoluje posoudit, že v ní učiněné závěry odpovídají provedeným měřením. Stěžovatel tedy zpochybňoval průkazní schopnost revizní zprávy objasnit skutkový stav, když nastíněným způsobem zpochybnil její náležitosti. *Falsum* představuje totální neexistenci náležitostí, totiž

pokračování

simulaci revizní zprávy. Existuje-li důkaz, že v licenčním řízení byla předložena vymyšlená revizní zpráva, pak tento důkaz vylučuje, že by taková listina mohla mít náležitosti revizní zprávy. Právě okolnost, že J. K. revizní zprávu nevyhotovil, vysvětluje a dokládá, proč neobsahuje naměřené hodnoty podstatné z hlediska sledování stavu bezpečnosti zařízení a proč z ní nelze zjistit, kde revize končí, resp. zda jejím předmětem je část energetického zařízení i za měniči až k trafostanici. Stěžovatel má tedy za to, že žalobní bod tak, jak byl uplatněn v žalobě, postačuje k tomu, aby mohla být posuzována validita revizní zprávy jako takové, resp. její pravost. S uvedeným názorem koresponduje i rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, z něhož vyplývá, že smyslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným, nicméně srozumitelným a jednoznačným, vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat. Dále stěžovatel odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89 a ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006 - 103, z nichž vyplývá, že v řízení o žalobě lze provést nový důkaz, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Důvodem pro neakceptování návrhu na provedení důkazu může být pouze to, že tvrzení, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Pokud tedy stěžovatel navrhl doplnit dokazování dodatečně opatřeným vyjádřením J. K. a záznamem o jím podaném vysvětlení a pokud krajský soud tyto důkazní návrhy zamítl, ačkoli směřovaly k prokázání žalobního bodu, zatížil řízení podstatnou vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Podle stěžovatele jsou zde i další důvody, pro které nelze otázku pravosti revizní zprávy pominout. Měl-li krajský soud hodnotit revizní zprávu v rozsahu žalobních bodů, nemohl se vyhnout hodnocení základních otázek, které se týkají její podstaty a existence. Existuje-li pochybnost, zda důkaz předložený ve správním řízení není falsem, nemůže soud takovou otázku pominout, neboť falsum nemá žádnou průkazní hodnotu, vyjma toho, že usvědčuje sebe sama z nepravosti. Vybuodoval-li i přesto krajský soud své rozhodnutí na hodnocení takového důkazu, aniž by vzal v potaz, zda může mít nějakou vypovídací hodnotu, pak zatížil řízení podstatnou vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Krajský soud nemohl přehlédnout simulaci revizní zprávy i z toho důvodu, že byl povinen z úřední povinnosti posuzovat otázku absolutní neplatnosti právních úkonů, k nimž se váže napadené správní rozhodnutí (viz shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 Afs 157/2004 - 70). V tomto ohledu zmínil stěžovatel také náleží Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. US 1169/07, z něhož se podává, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je povinností soudu přihlížet z úřední povinnosti k takovým skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, jakými jsou absolutní neplatnost smlouvy nebo prekluze. Vztáhnuto na předmětnou věc, opírá-li se rozhodnutí o udělení licence o absolutně neplatnou revizní zprávu, a tato okolnost vyšla v řízení najevo, nemohl krajský soud tuto okolnost pominout s tím, že nebyla předmětem žalobních bodů. K tomu, zda lze revizní zprávu považovat za právní úkon, stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 29 Cdo 677/2011, z něhož se podává, že právním úkonem ve smyslu ust. § 34 o. z. je i projev vůle, jímž dlužník plní závazek svému věřiteli. Provedení revize je soukromoprávním úkonem, který má základ ve smlouvě o kontrolní činnosti podle ust. § 591 a násl. obch. zák. Nevyhotovil-li revizní technik revizní zprávu, je taková zpráva simulovaným právním úkonem, tedy absolutně neplatným právním úkonem podle ust. § 39 o. z. K takové zprávě pak soud nepřihlédne. Tedy i z tohoto důvodu zatížil krajský soud řízení vadou, která má za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud rovněž podle stěžovatele pochybil, když nepřisvědčil jeho žalobní námitce, že revizní zprávu nelze ve smyslu ust. § 50 odst. 4 správního řádu řádně hodnotit a že nemůže být důkazním prostředkem způsobilým objasnit skutkový stav, tedy že při zjišťování skutkové

podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Krajský soud přitom napadený rozsudek založil i na nesprávném posouzení právní otázky, pokud dovodil, že pro účely licenčního řízení nelze dovozovat, že by skutková zjištění ohledně naměřených hodnot, k nimž dospěl revizní technik, a způsob, jak k nim dospěl, mohla být předmětem jakéhokoli ověřování účastníkem řízení. Závěr o perfektnosti revizní zprávy učinil krajský soud za situace, kdy stěžovatel tvrdil a předložil k důkazu listiny, že ji revizní technik nevyhotovil, a že je tedy falsem. Pokud jde o náležitosti revizní zprávy, krajský soud správně odkázal na přílohu 2 bod 6 vyhlášky č. 73/2010 Sb., nicméně přehlédl, že podle písm. e) citovaného ustanovení má revize obsahovat „i další údaje z hlediska stavu bezpečnosti zařízení“. Tento bod podle stěžovatele zahrnuje právě požadavek na uvedení výsledků prohlídky, zkoušek a naměřené hodnoty. Tento požadavek plně koresponduje i s českými technickými normami. To se podává nepřimo z normy ČSN 33 1500, ve znění změna Z3, bod 6.1. Zatížil tak řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, když zamítl provést důkaz citovanou normou. Za nesprávný označil stěžovatel i závěr krajského soudu, že pro účely licenčního řízení lze stěžovat, že by skutková zjištění ohledně naměřených hodnot, k nimž dospěl revizní technik, a způsob, jak k nim dospěl, měla a mohla být předmětem jakéhokoli ověřování účastníkem řízení. Účastník řízení nebyl zbaven povinnosti objasnit skutkový stav, tedy bezpečnostní a technické podmínky, jestliže z dosavadních podkladů vyplynulo, že nemohou skutkový stav řádně objasnit. Ochrana života a zdraví není zajištěna formálním obstaráním předepsaných podkladů, ale faktickým stavem vylučujícím ohrožení bezpečnosti. Revizní zpráva je svou povahou především zprávou kontrolní a pojmovým znakem každé takové zprávy je popis zjištěného skutkového stavu. Trpí-li neúplností či neurčitostí v rozsahu, který zamlžuje skutkový stav, nemůže splňovat zákonem stanovený předpoklad důkazního prostředku. V nepolední řadě stěžovatel zmínil, že absence údajů o provedeném měření měla také ten význam, že zamlžila, zda z pohledu bezpečnosti jsou hodnoceny veškeré instalace energetického zařízení. Lze tedy shrnout, že neobsahuje-li revizní zpráva konkrétní údaje o provedeném měření, tedy základní náležitosti revizní zprávy, a není-li v důsledku uvedeného ani zřejmé, zda se revize vztahovala na celé energetické zařízení, nelze předloženou revizní zprávu ve smyslu ust. § 50 odst. 4 správního řádu hodnotit a považovat za důkazní prostředek způsobilý řádně objasnit skutkový stav.

Pro zodpovězení otázky, na jaká zařízení má být v licenčním řízení předkládána revizní zpráva, je podstatné, co je oním energetickým zařízením, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Vzhledem k tomu, že licencovanou činností je výroba elektřiny, jedná se o posouzení, co tvoří výrobu elektřiny. Výklad tohoto pojmu je obsažen v ust. § 2 odst. 2 písm. a) bod 20 energetického zákona. Z citovaného ustanovení lze dovodit, že výrobu elektřiny nemohou tvořit jen fotovoltaické panely. Z pohledu NN části lze považovat za výrobu teprve vzájemné propojení fotovoltaických panelů, měničů, rozvodných skříní DC, rozvodných skříní AC, kabelových tras DC a AC. Z pohledu bezpečnosti podléhá revizi spojení fotovoltaických panelů do řetězců, připojení měničů, rozvodových skříní, uložení, zapojení DC a AC kabelů, neboť až na základě jejich propojení lze hovořit o funkčním celku výroby. Složitější situace je ve vztahu k dalším navazujícím zařízením. Z kolaudačního souhlasu Městského úřadu ve Slavkově ze dne 6. 12. 2010, č. j. SÚ/20326-10/5593-2010/Sv a smlouvy o dílo ze dne 3. 9. 2010 vyplývá, že stavba fotovoltaické elektrárny zahrnuje i trafostanici a přípojku VN. Ve vztahu k přípojce VN lze podle stěžovatele ve shodě s krajským soudem dospět k závěru, že výrobu ve smyslu ust. § 2 odst. 2 písm. a) bod 3 energetického zákona netvoří a podléhá samostatnému režimu. Pokud jde o trafostanici, ta se nachází v provozovně fotovoltaické elektrárny. Z dostupných informací nevyplývá, že by trafostanice měla být zařízením distribuční, natož přenosové, soustavy. Podle listin předložených v licenčním řízení je trafostanice nezbytným zařízením výroby. Proto byl žadatel o licenci povinen doložit, že energetické zařízení i v této části odpovídá právním předpisům a technickým normám.

pokračování

Krajský soud nepřisvědčil žalobním námitkám týkajících se nesplnění technických předpokladů pro udělení licence, a to nedoložení odborného a závazného stanoviska Technické inspekce ČR. Přitom jak z revizní zprávy, tak z projektové dokumentace pro stavební povolení a její technické zprávy vypracované Ing. I. M., a nepřímo i z vyjádření Státního úřadu inspekce práce, oblastní inspektorát inspekce práce pro Jihomoravský kraj a Zlínský kraj, ze dne 15. 7. 2010, č. j. 4541/9.432/10/15.7, vyplývalo, že venkovní prostory představují prostředí zvláště nebezpečné. Mají-li venkovní prostory povahu prostoru zvláště nebezpečného, jednalo se podle stěžovatele ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 73/2010 Sb., o vyhrazené zařízení třídy I. skupiny B a k jeho uvedení do provozu bylo nutné stanovisko Technické inspekce České republiky. Nebylo-li takové stanovisko předloženo, nelze dovodit, že byly splněny technické předpoklady ve smyslu ust. § 5 odst. 3 energetického zákona. Krajský soud dále podle stěžovatele pochybil, když nesprávně posoudil, že v licenčním řízení je z hlediska splnění technických předpokladů nerozhodné, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. příslušné energetické zařízení spadá, a že žadatel o licenci není povinen dokládat bezpečnost energetického zařízení stanoviskem Technické inspekce České republiky v případech, kdy je vyhrazeným zařízením I. třídy ve smyslu citové vyhlášky. Ve vztahu ke stanovisku Technické inspekce České republiky odkázal stěžovatel na ust. § 5 odst. 3 energetického zákona ve znění účinném do 31. 12. 2010, ust. § 6c odst. 1 písm. a) a § 7b odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 174/1968 Sb., ve znění pozdějších předpisů a vyhlášku č. 73/2010 Sb., protože v nich jsou stanoveny podmínky kladené na vyhrazená technická zařízení, pokud jde o úroveň jejich bezpečnosti, umístění, montáž, opravy, provoz, prohlídky, revize, zkoušky a provozní dokumentaci. Vyhláška č. 426/2005 Sb. sice podmínky kladené na vyhrazená technická zařízení nestanovuje, nicméně uvádí, kterými listinami lze dokládat v řízení o udělení licence technické předpoklady.

Opřel-li krajský soud své právní úvahy s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2009, sp. zn. 8 As 18/2008, mimo jiné o to, že rozhodnutí o udělení licence nezakládá právo uvést energetické zařízení do provozu, to ale nicméně podle stěžovatele neznamená, že by v licenčním řízení neměly být splněny předpoklady, které zákon k udělení licence vyžaduje. Je-li vyžadováno, aby energetické zařízení odpovídalo právním předpisům a normám, pak musí být v licenčním řízení řádně doložena existence bezpečného a provozuschopného energetického zařízení. Formulace *„Zařízení třídy I. lze uvést do provozu jen na základě odborného a závazného stanoviska organizace státního odborného dozoru“* obsažená v bodě 3 přílohy č. 1 vyhlášky č. 73/2010 Sb. nijak nevybočuje z účelu revizí jako takových, neboť vždy se jimi kontroluje a osvědčuje stav zařízení z hlediska bezpečnosti, má-li být uvedeno do provozu. Obdobné formulace užívá i norma ČSN 33 1500 ve vztahu k výchozí revizi. S uvedeným koresponduje i výroková část jak revizních zpráv, tak stanovisek Technické inspekce České republiky, neboť vždy vyznívají v závěr, zda je zařízení schopno bezpečného provozu. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti k úvodnímu shrnutí důvodů uvedla, že již v řízení před krajským soudem poukazovala na spornost legitimacy podané žaloby, protože k jejímu podání dal stěžovateli podnět účastník řízení. Ze soudního řízení se tak zcela vytratil základní princip kontradiktornosti, který by měl platit i v žalobách podle ust. § 66 s. ř. s. Závažný veřejný zájem na podání žaloby nemohl být odůvodněn ani tím, že osoba zúčastněná na řízení jako žadatel *„zatlížil řízení neúplností podkladů.“* Pokud by osoba zúčastněná na řízení nepředložila k žádosti všechny potřebné podklady, měl účastník řízení učinit kroky k odstranění tvrzených pochybení tak, aby mohl rozhodnout na základě skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jestliže tak neučinil, nelze dodatečně dovozovat existenci závažného veřejného zájmu. Opačný závěr by byl v rozporu se zásadou legitimního očekávání a zásadou

ochrany práv nabytých v dobré víře adresátem dotčeného správního rozhodnutí. Zrušením rozhodnutí o licenci by totiž pravděpodobně došlo k pozbytí práva podnikat v tomto odvětví v tom rozsahu, v jakém toto právo osoba zúčastněná na řízení nabyla v době vydání rozhodnutí o udělení licence, tedy včetně práva na čerpání podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Změnu postoje státu k veřejné podpoře OZE nelze spravedlivě přičítat k tíži osoby zúčastněné na řízení a prolamovat její právní jistotu spočívající ohledně jejích veřejných subjektivních práv nabytých v dobré víře ve správnost napadeného správního rozhodnutí. Stěžovatelova tvrzení se snaží vzbudit dojem, že provozovatelé fotovoltaických elektráren se účelově snažili získat licenci k výrobě elektřiny do konce roku 2010, aby mohli „parazitovat“ na veřejných financích. Taková výčitka je mylná. Osoba zúčastněná na řízení považuje podanou žalobu od samého počátku za účelovou a nereprezentující závažný veřejný zájem podle ust. § 66 s. ř. s.

Osoba zúčastněná na řízení se zcela ztotožnila s právním názorem krajského soudu, že otázka pravosti revizní zprávy byla nastolena poprvé až stěžovatelovým podáním doručeným krajskému soudu dne 14. 1. 2015 a zcela se mýjí s uplatněnými žalobními body. Tudíž bylo nutné považovat ji za nepřípustné novum, jímž nebylo možné se věcně zabývat. Lhůta pro rozšíření žalobních bodů totiž již předtím uplynula a zároveň tyto nové skutečnosti nebylo možné považovat za upřesnění či doplnění uplatněných žalobních bodů. Stěžovatel směřoval svoji námitku o nezpůsobilosti revizní zprávy jako důkazu pouze k absenci údajů o měření. Zpochybnil sice náležitosti revizní zprávy (její úplnost), nicméně ne její pravost. Dospěl-li krajský soud k závěru, že na zpochybnění pravosti revizní zprávy nelze pohlížet jako na doplnění argumentace k žalobním bodům, je tento názor smysluplný a v souladu se zákonem. Krajský soud nepochybil, když k „absolutní neplatnosti“ revizní zprávy nepřihlédl. Navíc skutečnost, že revizní zprávu nevyhotovil J. K., nebyla prokázána. Stěžovatel účelově vybral dva podklady (e-mailovou komunikaci a úřední záznam o podání vysvětlení), nicméně existují další důkazy (podání vysvětlení Ing. V. H. a Ing. L. Š.), které stěžovatel, ač je měl k dispozici, nepoužil. Navíc existuje paralelní revizní zpráva vyhotovená revizním technikem L. L., která rovněž osvědčuje vyhovující technický stav elektrických zařízení. Tato revizní zpráva však nebyla součástí správního spisu, jelikož účastník řízení pravost revizní zprávy J. K. nezpochybnil a nevyzval osobu zúčastněnou na řízení k doplnění podkladů k žádosti. Osoba zúčastněná na řízení navrhovala provedení uvedených důkazů (úřední záznamy o podání vysvětlení Ing. V. H. a Ing. L. Š. a paralelní revizní zprávu) při ústním jednání, ale krajský soud potřebu provádět tyto důkazy neshledal.

Namítal-li stěžovatel, že revizní zpráva neobsahuje údaje o provedeném měření, ale pouze hodnocení výsledků měření, osoba zúčastněná na řízení se ztotožňuje s podrobnou argumentací krajského soudu na str. 10 – 12 napadeného rozsudku. Obsahová náležitost revizní zprávy, jak ji požaduje stěžovatel, ze žádného právního předpisu nevyplývá. Stěžovatel jen odkazuje na technickou normu, která sama o sobě není obecně závazná, a tudíž jeho argumentace není případná. Navíc je otázkou, zda měl účastník řízení vůbec v řízení o udělení licence kompetenci zkoumat správnost naměřených hodnot a způsob, jakým revizní technik prováděl měření. Osoba zúčastněná na řízení je toho názoru, že předloží-li žadatel o licenci revizní zprávu splňující náležitosti stanovené právními předpisy, je bezpečnost energetických zařízení prokázána a účastník řízení nemá zkoumat správnost skutkových zjištění či metody měření.

Pokud jde o další stížní námitku týkající se nesprávnosti závěru krajského soudu, že v licenčním řízení nebylo třeba předkládat revizní zprávu k trafostanici, osoba zúčastněná na řízení se ztotožnila s názorem krajského soudu, že i když byly do kolaudačního souhlasu zahrnuty i VN přípojky a trafostanice, neznamená to, že mají být součástí revize pro účely řízení o udělení licence. Krajský soud svůj názor logicky a řádně zdůvodnil. Navíc bylo-li třeba předložit i revizní zprávy týkající se dalších zařízení, měl účastník řízení osobu zúčastněnou na řízení vyzvat k doplnění podkladů. Pokud tak nepostupoval, nelze jeho pasivitu klást k tíži osoby zúčastněné na řízení, která byla v dobré víře, že předložené dokumenty plně postačují.

pokračování

Opakuje-li stěžovatel v kasační stížnosti své tvrzení, že mělo být předloženo stanovisko Technické inspekce České republiky, osoba zúčastněna na řízení se i v tomto ohledu ztotožnila se závěrem krajského soudu, že požadavek na předložení takového stanoviska v řízení o udělení licence nevyplývá ze žádného právního předpisu. Toto stanovisko je nutné v případech některých zařízení, pokud se rozhoduje o jejich uvedení do provozu. Udělení licence k výrobě elektřiny nezahrnuje povolení užívání stavby podle stavebního zákona. Protože řízení o udělení licence a řízení o povolení užívání stavby jsou dvě samostatná řízení, jejich účel ani podklady, které jsou v nich posuzovány, nelze zaměňovat.

Důvody explicitně uvedené stěžovatelem jak v žalobě, tak v kasační stížnosti se týkají údajných pochybení při prokazování technických předpokladů. Požadavky, které stěžovatel uvedl, z právních předpisů nevyplývají (doložení stanoviska Technické inspekce České republiky, náležitosti revizní zprávy), resp. jedná se o skutečnosti, které by osoba zúčastněná na řízení odstranila či doplnila, pokud by k tomu byla vyzvána (kontrolní revizní zpráva externího revizního technika a zpráva o revizi trafostanice). S ohledem na výše uvedené skutečnosti osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Vzhledem k jejímu specifickému postavení v řízení vedeném podle ust. § 66 s. ř. s., kdy účastník řízení zcela vzdal jakoukoliv obhajobu svého rozhodnutí a osoba zúčastněná na řízení se tak musela sama bránit, má za to, že jsou dány důvody zvláštního zřetele, a proto požádala, aby jí byla přiznána náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 8.228 Kč.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázala na to, že již v řízení před krajským soudem namítala spornost legitimacy podané žaloby, Nejvyšší správní soud považuje za nutné alespoň stručně uvést, i když krajský soud se otázkou aktivní legitimace stěžovatele podrobně zabýval, že stěžovatel je oprávněn podle ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. podat ve lhůtě stanovené v ust. § 72 odst. 2 věta první s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem. Úvaha, zda v konkrétní věci existuje závažný veřejný zájem podání žaloby ve smyslu citovaného ustanovení, je vyhrazena stěžovateli a nepodléhá přezkumu správními soudy (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 - 70).

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., a to kumulativně ke všem stížným bodům.

V prvním stížním bodu stěžovatel poukázal na to, že krajský soud sice uznal, že otázka revizní zprávy byla předmětem žalobního bodu, ale jejím paděláním se odmítl zabývat, ačkoli výslovně namítal, že revizní zpráva nemůže být důkazním prostředkem způsobilým řádně objasnit skutkový stav, neboť nedovoluje posoudit, zda v ní vyslovené závěry odpovídají provedeným měřením. Stěžovatel má tedy za to, že námitka týkající se revizní zprávy tak, jak byla uplatněna v žalobě, postačuje k tomu, aby mohla být posuzována validita revizní zprávy jako takové, resp. její pravost.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že otázka pravosti revizní zprávy nebyla předmětem žádného ze žalobních bodů. Nelze totiž akceptovat stěžovateloivu argumentaci, že **„[J]e-li zde důkaz o tom, že v licenčním řízení byla předložena vymyšlená revizní zpráva, pak tento důkaz současně vylučuje uzavřít,**

že by taková listina mohla mít vůbec náležitosti revizní zprávy. Právě okolnost, že revizní zprávu revizní technik nevyhotovil, vysvětluje a dokládá, proč v licenčním řízení předložená revizní zpráva neobsahuje naměřené hodnoty podstatné z hlediska sledování stavu bezpečnosti zařízení (..), proč z revizní zprávy nelze najisto postavit, kde (na jakých svorkách) revize končí.“ Jak správně uvedl krajský soud, námitka, že revizní zpráva, která měla být vyhotovena J. K., byla falsem, nemohla být v žádném případě uplatněna v žalobě podané dne 4. 12. 2013, protože informaci o této skutečnosti stěžovatel získal až mnohem později, když první sdělení J. K., že předmětnou revizní zprávu nezpracoval, je datováno až dne 18. 9. 2014. Stěžovatelův odkaz na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, z něhož vyplývá, že smyslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby, je v této souvislosti nepřipadný, protože je v něm řešena otázka, jaká míra obecnosti je přípustná, aby byly naplněny znaky žalobního bodu ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a žaloba tak nemohla být pro nedostatek podmínek řízení jako nepřipustná odmítnuta. Stěžovatel však žalobní bod týkající se revizní zprávy dostatečně konkretizoval.

Nejvyšší správní soud se proto dále zabýval otázkou zákonnosti postupu krajského soudu, který odmítl doplnit dokazování navrženými důkazy o tvrzeném zfalšování revizní zprávy, ačkoliv stěžovatel nemohl z objektivních důvodů námitku týkající se případného podvrhu revizní zprávy v žalobě uplatnit.

Srovnatelnými situacemi se již Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně zabýval. V této souvislosti lze např. poukázat na rozsudek ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, kdy krajský soud odmítl provést důkaz rozhodnutími vydanými více než rok po podání žaloby s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto v řízení o kasační stížnosti posuzoval, zda krajský soud „měl při svém rozhodování zohlednit skutečnost, že sankční rozhodnutí, ve kterém byl stěžovatel označen za původce závadného stavu, bylo v době rozhodování již zrušeno.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud citoval ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a vyslovil, že „I přes uvedené znění zákona však může být aplikace této zásady v praxi omezena. Z již dlouhodobé a konstantní judikatury Ústavního soudu se totiž podává, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nemůže soud vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena Ústavním soudem pro neústavnost. Tato ústavně konformní interpretace ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. je již běžně reflektována i judikaturou soudů obecných, včetně Nejvyššího správního soudu. (...) Došlo-li tedy v době po vydání napadeného správního rozhodnutí ke změně právního stavu v důsledku zrušení právního předpisu Ústavním soudem pro neústavnost, není pochyb o tom, že taková změna musí být (navzdory zcela jednoznačnému znění § 75 odst. 1 s. ř. s.) zohledněna. Otázka, zda lze v některých případech přihlídnout též ke změnám stavu skutkového, je soudní praxí prakticky neřešená. Ústavní soud se nicméně i v těchto případech vyslovil tak, že tato možnost principiálně vyloučena není; musí jít ovšem o případy výjimečné, kdy by, s přihlídnutím ke konkrétním okolnostem věci, nebylo možné důslednou aplikaci shora zmínovaného ustanovení s. ř. s. z ústavně právního hlediska akceptovat (viz náleží ze dne 2. 6. 2005 sp. zn. I. ÚS 605/03).“ Obdobně v rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011 - 181 byla řešena situace, kdy žaloba byla podána v lednu 2007 a teprve dne 31. 5. 2010 byl vydán rozsudek zrušující podkladové správní rozhodnutí. Také v této věci řešil Nejvyšší správní soud spornou otázku, zda krajský soud byl povinen přihlídnout i k těm skutečnostem, které se týkaly existence exekučního titulu a nastaly až v průběhu řízení o žalobě. V odůvodnění tohoto rozsudku k tomu Nejvyšší správní soud uvedl, že „[P]okud stěžovatelka v průběhu žalobního řízení zpochybnila existenci exekučního titulu poukazem na závěry obsažené v rozsudcích krajského soudu a Nejvyššího správního soudu označených shora, nadto v situaci, kdy zde existuje zcela zřejmá závislost (odvozenost) vydaných exekučních příkazů na exekučním titulu, pak krajský soud pochybil, pokud se v odůvodnění vydaného rozhodnutí omezil toliko na konstatování, že při přezkumu správních rozhodnutí je

pokračování

vázán skutkovým stavem, který zde byl v době rozhodování správních orgánů, a z tohoto důvodu nemůže přiblížit k jakýmkoli rozhodnutím vydaným po ukončení správního řízení.“ Rovněž v rozsudku ze dne 15. 9.2011, č. j. 4 Ads 35/2011 - 75 Nejvyšší správní soud vyslovil, že „Lze tedy shrnout, že zrušení pravomocného rozhodnutí orgánu sociální péče o přiznání dávky sociální péče za dobu do 31. 12. 2006, k němuž došlo až po vydání rozhodnutí orgánu pomoci v hmotné nouzi o odejmutí této dávky a o nepřiznání příspěvku na živobytí, představuje výjimečný důvod pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle níž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. (...) Takto je přitom oprávněn postupovat i v případě, že zrušení rozhodnutí o přiznání dávky sociální péče za dobu do 31. 12. 2006 nebylo ve lhůtě pro podání žaloby namítáno, jako tomu bylo i v nyní projednávané věci, neboť závažnost argumentů pro připuštění možnosti přiblížit ke skutkovým a právním novotám odůvodňuje i prolomení zásad koncentrační a dispoziční, které jsou obsaženy v § 71 odst. 2 věty třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s.“

S ohledem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která má oporu i v rozhodnutích Ústavního soudu, podle níž je přípustné ve výjimečných případech přihlížet ke skutkovým novotám, nelze odmítnout zabývat se stěžovatelovým tvrzením podpořeným důkazními návrhy ohledně zfalšování revizní zprávy. S přihlédnutím ke konkrétním okolnostem nelze postup zvolený krajským soudem akceptovat. Podle ust. § 3 odst. 3 energetického zákona mohou v energetických odvětvích podnikat na území České republiky fyzické či právnické osoby za podmínek stanovených tímto zákonem pouze na základě státního souhlasu, kterým je licence udělená účastníkem řízení. Je tedy nesporné, že licence udělená osobě zúčastněné na řízení účastníkem řízení měla povahu oprávnění, resp. státního souhlasu, k podnikatelské činnosti v příslušném oboru energetiky, v daném případě k výrobě elektřiny. Licenci je možno udělit jen jsou-li splněny podmínky stanovené v ust. § 5 energetického zákona. Povinností účastníka řízení jako žadatele o udělení licence bylo podle odst. 3 věta první citovaného ustanovení, aby prokázal, že má technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Podle ust. § 9 písm. a) vyhl. č. 426/2005 Sb. se technické předpoklady prokazují u nových energetických zařízení mimo jiné dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi). Doklady prokazující finanční a technické předpoklady je žadatel o licenci podle ust. § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona povinen připojit k žádosti o udělení licence. Podle ust. § 8 věty první energetického zákona rozhodne energetický regulační úřad o udělení licence na základě splnění podmínek pro její udělení podle § 5 citovaného zákona. V případě nesplnění některé ze zákonem stanovených podmínek, by tak nebylo možné rozhodnout o udělení licence. Protože revizní zpráva má v licenčním řízení nezastupitelný význam, nemohl krajský soud odmítnout provést důkazy ke stěžovatelově argumentaci, že se nejedná o revizní zprávu zpracovanou J. K., neboť se týkají stavu, který nepochybně existoval již v okamžiku rozhodování účastníka řízení.

Vzhledem k tomu, že nebyla vyřešena otázka, zda revizní zpráva předložená v licenčním řízení osobou zúčastněnou na řízení mohla být dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti, je zatím bezpředmětné zabývat se stížními námitkami, zda revizní zpráva má obsahovat konkrétní údaje o provedeném měření nebo zda je postačující hodnocení výsledků; ve vztahu ke kterým zařízením má být revizní zpráva v licenčním řízení předkládána; zda je trafostanice nezbytným zařízením výroby, a proto je žadatel o licenci povinen doložit, že energetické zařízení i v této části instalace odpovídá právním předpisům a technickým normám.

V dalším stížním bodu stěžovatel namítal, že vyplývalo-li z listinných důkazů, že venkovní prostory mají povahu prostoru zvláště nebezpečného, pak bylo nutné, aby v licenčním řízení bylo předloženo stanovisko Technické inspekce České republiky.

S totožnou stížní námitkou stěžovatele, byť s poněkud modifikovanější argumentací, se již Nejvyšší správní soud vypořádal v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 As 84/2015 - 37. V jeho odůvodnění citoval ust. § 5 odst. 3, § 8 odst. 1 věta první energetického zákona a § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. s tím, že „Z výše uvedené právní úpravy týkající se prokázání technických předpokladů pro udělení licence tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by v rámci licenčního řízení měl žadatel odborným vyjádřením Technické inspekce ČR dokládat, že energetické zařízení je schopno bezpečného provozu.“ V dané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru odchýlit.

Z výše uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu podle ust. § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu